

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

СЕДМАТА МИНУТА

chitanka.info

Представете си, граждани, следната картина: висока железобетонна сграда в центъра на столицата. Тая сграда, разбира се, не е някаква мъртва постройка, а шумящо като кошер държавно учреждение със служители, с преписки, с отдел „Кадри“ и с неизбежното бюро „Пропуски“ пред входа, зад чието прозорче една бдяща фигура оглежда подозрително всеки посетител. Ако се съди по петолъчката на фасадата, по безбройните лозунги из коридорите и стаите и по бясното тракане на пишещите машини, не може да има никакво съмнение, че учреждението е включено, и то сериозно, в социалистическото строителство на народната ни република. Директорът Плямпаев е сравнително млад човек, надарен със забележителни ораторски способности, а секретарката му Балончева е високо хвърчаща личност, напълно достойна за поста, който заема.

Преди две години директорът Плямпаев повика в кабинета си гражданина Дроздев и му възложи някаква работа, която бе запланирана в предстоящата дейност на учреждението.

— Ние разчитаме на специалисти като вас и не се съмняваме, че ще се справите успешно със задачата си — каза назидателно Плямпаев.

Гражданинът Дроздев се почувствува поласкан от честта и от доверието, което му оказваха, и даде съгласието си за исканото сътрудничество. И както е прието при подобни случаи, той подписа законно обгербван договор, получи аванс и си отиде в къщи.

Тук трябва да отбележим, че Дроздев беше напълно лоялен гражданин на републиката и искрено се радваше, че ще участва в едно народополезно дело. Запретна той ръкави и се залови сериозно за работа. След, няколко месеца отиде в учреждението с готовия вече проект. Свика се съвещание, в което взеха участие неколцина висши чиновници начело с директора Плямпаев. Дроздев докладва проекта си и след това започнаха разискванията. Установи се, че Дроздев ще трябва да внесе известни поправки. Общо взето, представената от него работа бе намерена за добра и Плямпаев дори го потупа окуражително по рамото.

Затвори се Дроздев в стаята си и заработи с още по-голямо усърдие. На уговорения срок отиде отново в учреждението с чанта под мишница.

— Здравейте, другарю Дроздев! — посрещна го сърдечно директорът Плямпаев. — Как е, върви ли, върви ли?

— Струва ми се, че върви — отвърна Дроздев.

— Вижте какво — каза Плямпаев. — Ние имаме вече комисия, която се занимава с тия въпроси. Явете се при нея и представете проекта си. Тя ще го разгледа и ще ни го докладва.

— А къде е тая комисия? — попита Дроздев.

— На улица „Слънчева“ № 3, втория етаж.

— Там в кои часове заседават? — промълви с някакъв неопределен страх Дроздев.

— Как в кои часове? — извика учудено Плямпаев. — Защо задавате такива смешни въпроси, другарю Дроздев? Нашата комисия не е като другите — да се свиква от дъжд на вятър. Тя заседава цял ден, а понякога остава и след работното време. Те са наши служители, моля ви се!

И гражданинът Дроздев отиде на улица „Слънчева“ № 3, изкачи се на втория етаж и позвъни на една врата, върху която се белееше табелка с името на комисията.

Отвори му някаква стара жена с кофа и с парцал в ръката, навярно чистачка, и го въведе в една стая, така плътно забулена от цигарен дим, че всичко вътре изглеждаше някак призрачно и нереално. Потъвайки в тютюневата мъгла, пред него се очертаха три писмени маси. Зад всяка маса седеше като жив идол по една човешка фигура. Директорът Плямпаев имаше право. Трите човешки фигури се оказаха членовете на комисията, която заседаваше.

С чувство на особено благоговение гражданинът Дроздев се изправи смирено между масите и обясни целта на посещението си.

— А, вие ли сте другарят Дроздев? — каза човекът от най-голямата маса, който по държането, по внушителния тон на гласа си и по телефонния апарат пред себе си изглеждаше, че е председател на комисията. — Вашият случай ни е известен. Дайте сега да видим какво сте направили!

Гражданинът Дроздев извади от чантата си една папка и я сложи на масата.

— Така — рече председателят, като натисна папката с юмрук. — Днес сме понеделник. Ще дойдете, значи, идния понеделник за отговор!

Неусетно минаха шест дни. В понеделник гражданинът Дроздев се яви в същата стая и потъна в същата тютюнева мъгла. Членовете на комисията седяха зад същите маси и в същото положение, сякаш цяла седмица не бяха мръднали от местата си.

— Прегледахме вашия втори вариант — заяви човекът с внушителния глас. — Не може да се каже, че е лош, но все пак нещо куца, знаете. Ще трябва да направите още някои изменения. Ето тук ви даваме писмено нашите последни препоръки.

И като каза това, той подаде на посетителя един лист, на който бяха написани последните указания за поправката на така наречения втори вариант.

Прибра се гражданинът Дроздев в твърде мрачно настроение у дома си и започна да си блъска главата над най-новите препоръки на комисията. Поправя, изменя, зачерква, преработва — най-сетне работата му беше напълно завършена.

Ръмеше ситен есенен дъждец, когато гражданинът Дроздев влезе в познатия дом на улица „Слънчева“. Но за негова най-голяма изненада бялата табелка върху вратата на втория етаж липсваше. Все пак той натисна звънеца и тоя път пред него се яви не чистачката с кофата и с парцала, а друга, съвсем млада жена в розов пеньоар и с безброй металически щипки по главата, с каквито обикновено дамските фризьори правят водна ондулация.

— Комисията се премести в зданието на централното управление! — извика сопнато жената с щипките и тръшна безцеремонно вратата под носа на нашия герой.

След половин час гражданинът Дроздев се изкачваше по безкрайните стълби на високата железобетонна сграда. Там на най-горния етаж той откри с радост познатата бяла табелка, закована на една врата. Похлопа тихичко и влезе вътре.

За втори път гражданинът Дроздев изпита изненада, като се намери сред просторната и светла стая. Из въздуха плуваше съвсем лека тютюнева мъглица и всичко наоколо беше напълно реално. Изглеждаше, че комисията се беше не само преместила, но и изменила по численост и състав. В стаята имаше пет писмени маси, зад които седяха пет крайно сериозни личности — все непознати хора. Сега ролята на председател играеше един солиден мъж с буен перчем и

начумерени вежди. Той седеше на централната маса, върху която се виждаха купища преписки и два телефонни апарата.

Гражданинът Дроздев пристъпи напред и се представи.

— Да, да, спомням си. Оня ден ставаше дума за вас. Ако се не лъжа, ние трябва да получим сега третия вариант на вашата работа — рече мъжът с начумерените вежди, като изпитваше видимо удоволствие от кадифената мекота на собствения си глас.

И отново гражданинът Дроздев сложи на масата многострадалната папка. И отново председателят натисна папката с юмрук.

— Днес сме сряда — каза той. — Ще дойдете, значи, идната сряда!

Заредиха се една, втора, трета сряда, а от председателя — нито помен. Едва на четвъртата сряда Дроздев го намери в кабинета му. И то тъкмо когато той говореше едновременно по двата телефона.

Напрегнат и вълнуващ момент. Дроздев стоеше пред писмената маса и чакаше края на това двойно телефонно общуване с неизвестността, при което председателят продължаваше да се опива от кадифения си глас. Най-сетне служебният тигър се сбогува с невидимите си събеседници, захлупи слушалките върху двата апарата и се обърна към изправения пред него посетител.

Гражданинът Дроздев се изкашля сухо в шепата си и напомни защо е дошъл.

— Комисията разгледа третия вариант на вашата работа — започна строго председателят. — Вие сте се отнесли добросъвестно към възложената ви задача и сте изпълнили всички препоръки на бившите комисии, за съжаление обаче, новият състав на сегашната комисия намира, че работата ви е съвсем неподходяща за момента и се нуждае от основна преработка.

— Но как? — извика гражданинът Дроздев и на лицето му пламнаха две розови петна. — За каква основна преработка говорите? Та това противоречи на първоначалната идея и няма нищо общо с одобрения вече проект! Виновен ли съм аз, че всяка ваша комисия има различно мнение и дава различни препоръки?

— Именно, именно — каза с неузвимо спокойствие председателят на комисията. — Понеже вие не сте виновен, а и ние също не сме виновни, въпросът е отнесен за окончателно разрешаване

при другаря директор Плямпаев. Нашата комисия е само съвещателен орган. Последната и решителна дума има другарят Плямпаев.

Тоя финален разговор между гражданина Дроздев и председателя на последната комисия прозвуча в твърде миньорна гама към средата на месец ноември миналата година. Читателят сигурно ще помисли, че въпросът с разните варианти отдавна е уреден, ала за зла участ перипетиите на гражданина Дроздев навлязоха в нова фаза и продължават до ден-днешен.

След като директорът Плямпаев определя седем пъти срещи, които отлагаше със завидно упорство, гражданинът Дроздев най-сетне успя да говори с него по телефона.

— Изключено е да се срещнем до Нова година, другарю Дроздев! Главата си не мога да дигна от работа! — обади се Плямпаев от другия край на телефонната жица.

— Но не смятате ли, че трябва да ликвидираме тая история? — попита Дроздев.

— Да, да, след Нова година ние сами ще ви потърсим!

Но Нова година мина, показаха се над снега първите кокичета, а ето че цъфнаха вече и теменужките. Скоро ще цъфнат и вишните, и сливите, и ябълките. Ще се завърнат от топлите страни и лястовичките, и щъркелите. А гражданинът Дроздев седи в къщи, закичен с мартеница, и чака да го потърсят. Разбира се, никой не го търси, никой не му обръща внимание.

Неотдавна той реши да види на всяка цена директора Плямпаев и да разбере какво става. Но директорът Плямпаев е просто неуловим. Над вратата на кабинета му са окачени грамадни лозунги: „Да не оставяме неприключена нито една преписка!“, „На безпощадна борба с бюрокрацията!“ Лозунгите стоят, само Плямпаев го няма. По едно време, както се суетеше и го чакаше, гражданинът Дроздев го зърна случайно в един от коридорите. Дълго търсената фигура го ослепи като отразен от огледало слънчев лъч и мигом щеше да изчезне, но Дроздев изтича и се изпречи насреща му.

— Чаках да ми се обадите — заекна гражданинът Дроздев.

— Не виждате ли какви събития стават? — извика директорът Плямпаев. — Съветско-китайски договор, нови стачки в Америка, виетнамците протестират... Впрочем вашият въпрос е отнесен за разглеждане при главния директор!

— При главния директор ли?

— Да. Сега той е малко болен. Потърсете го идната седмица.

И човекоподобният слънчев лъч изчезна.

След една седмица гражданинът Дроздев потърси главния директор. Казаха му, че главният директор бил преместен другаде на нова служба, а на негово място още никой не бил назначен. Тогава Дроздев поиска да говори пак по телефона с директора Плямпаев. Както винаги, обади се секретарката на Плямпаев — Балончева:

— Кой го търси?

— Гражданинът Дроздев!

След доста дълга и подозрителна пауза секретарката изчурулика:

— Другарят директор е в заседание! Потърсете го след пет-шест минути!

Дроздев извади часовника си и точно след шест минути дигна отново слушалката:

— Дайте ми другаря Плямпаев!

— Кой го търси?

— Гражданинът Дроздев!

— Няма го, излезе!

— Как тъй излезе бе, другарке! Нали ми казахте да се обадя след шест минути?

— Да, но сега е вече седмата минута, другарю!

Гражданинът Дроздев почувствува изведнъж, че е попаднал в някаква невидима, ала страшна паяжина, от която не може да се изскубне. След като бе изгубил месеци наред в безплодна работа, той разбра най-сетне жестоката сила на канцеларската седма минута!

Сега гражданинът Дроздев се явява от време на време във високото железобетонно здание ей така, по навик. Всички го гледат презрително като някакъв натрапник, а не като човек, когото са викали и на когото са възлагали работа.

И винаги, когато срещнем из коридорите неговата посърнала и брадясала фигура, ние отново си спомняме за ония нещастни манаици, които обикалят учрежденията и предлагат патенти за перпетуум мобиле.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.